JAKOV KOPILOVIĆ

U DOLU JABLAN

PJESME

zkvh.org.rs

JAKOV KOPILOVIĆ / **U DOLU JABLAN**

Prof. Beli Gabriću!
sam dao pun pripadnji
za trojnu ljubav.
Subotica, 15. I 1965. god.
Kopilović Jakov

PROF. BELA
EX LIBRIS
GABRIĆ

zkvh.org.rs

BIBLIOTEKA
OSVIT

16.

Uređuje:
REDAKCIJSKI KOLEGIJUM

Naslovna strana:
TOROK ŠANDOR

OSVIT
IZDAVAČKO ODELJENJE ČASOPISA RUKOVET

JAKOV KOPILOVIĆ

U DOLU JABLAN

PJESME

OSVIT / SUBOTICA / 1964.

zkvh.org.rs

Grafički zavod »Panonija«, Subotica, Nušićeva 2 — 64—7600

ŽIVOT U MOM SOKAKU

zkvh.org.rs

TUGA SOKAKA

Za nečijom pjesmom tuguju sokaci,
za nečijom pjesmom . . .
A za mojom tugom nestaju sokaci,
nestaju u tuzi . . .
Nekada su tako znali moju mladost
po stopama samo.
Izlizani pločnik mrtav je ko radost
razbijene vaze.
Za nečijom pjesmom tuguju sokaci . . .

zkvh.org.rs

STAROST STABLA

O ti slabo stablo
poleglo po travi,
iza tuče dana,
starost slutiš svoju
bez zelenih grana
u stravi
u travi.

Zelenu si svoju izgubilo boju.
Sve je oko tebe još veselo, živo.
Sve je oko tebe u perivoju.
A ti:
sasvim sivo,
nisi živo.

TUGUJU KOTAČI

Tuguju kotači putničkog vlaka
za mojim starim kovčezima.
A oni opet iz svojega mraka
boluju od vječitih zima.

Sve tihe kuće naše su postaje
što žive i umiru ko ljudi.
I od nas poneko vazda ostaje
s kostima, u neki trenutak ludi.

zkvh.org.rs

NE PJEVAM

Ja ne pjevam više,
već plačem;
sokacima riječi teku kao rijeke.

Proljeće je mlado svanulo na grani,
i plamene oči ljubičica zovu.
slijep sam za sreću i lista i cvijeta.
I nijem u bolu.
Ne molim više ni boga ni ljude,
već gorko kunem
u sebi
kamen.

IZ GRADA

Ti neljudski ČOVJEČE,
što koricu kruha plaćaš i mržnjom
i zlobom,
i mekšu stolicu biraš
između tvrdih,
po korovu gazeći pravde utaman nogom
bosom
i tješiš se — grobom,
čuj i zvona
zvone.

Ja pjesme pišem, ti zlato stičeš;
za smrt je obojici dosta.

Naokolo magle, i koraci nagli
dozivaju GOSTA:
ŽURIMO U SMRT.

zkvh.org.rs

ŽIVOT I MI

Vi, od prije tisuću
i deset tisuća godina
prevareni,
vjerujete li danas stijeni,
i ženi.
Ne vjerujte . . .
u san.
I ja sam
pepeo bez žara.
Tamo negdje među zvijezdama
ima mjesta Istini
i Vječnosti.
A mi, koji nosimo još kosti
za šatore naših tijela od mesa
kao nepromočivu svilu,
čekamo svoj čas
poslijednji čas čudesa,
i Pilu, da nas razdvoji od ŽIVOTA.

MI, I LIŠĆE...

Naš je romon
govor lišća,
šapat vrela.

Naš je uzdah
miris lišća,
bora s čela,

što se slaže
s bojom lišća...
I sve kaže.

zkvh.org.rs

I KAO KOMETA...

Svaki sobom nosi i nesreću svoju,
a sreća ga samo sporim kasom prati;
polomljena koplja u krvavom boju
samo ćemo zalud u trn zavitlati.

U tom vječnom krugu naš život se vrti
kao i planeta na kojoj se živi.
Netko je kometa, satelit do smrti,
i ništa mu ne smeta da se sebi divi.

UZLET DUŠE

Uzlet moje duše započinje s bolom
iz prašine mržnje što po tijelu pada;
jednu bijelu patnju nosim iznenada
ko srebrnu maglu nad umrlim dolom.

Nije moja glava cvijet za oreolom
i zlaćanim okom: bijela margareta.
Polako se gase moja bijela ljeta
i u vječnu jesen padaju — u prolom.

zkvh.org.rs

OPROŠTAJ

Ne ćemo se sresti više
na cesti, proljetne kiše.

Nestajemo pod suncem, sve tiše.
I ne kajemo se više.

PUT

Rastočio put se u srebrenju živom
pod čipkastom haljom jablanovih grana.
Kao lađa plovi nada svojim tkivom
u daleku sreću naših novih dana.

zkvh.org.rs

MOZAIK MALIH LJUDI

zkvh.org.rs

M A L I

Od igre smo
ostali mali
i danas.

Čigre su
za nas
ideali.

Dok se ne usmrte,
vrte se,
vrte
u svom vječnom krugu.
I šume nečujno
zujno ko zuj
olujno,
svoju
i moju tugu.

zkvh.org.hr

MI TRAŽIMO SEBE...

Mi tražimo sebe,
mi tražimo sebe
uzalud.

Kad nešto ne znamo,
kao što ne znamo sebe,
pitajmo djecu
ulice
u veseloj igri sunčanoj.

Ona će otkriti srce,
i srećom zjenica svojih
obasjati put
u ljubav.

SMRT MJESECA

Mjesec je posljednji vitez
u pjesme do sutra skrit.
O njemu su sanjali ljubavnici —
i ubice.

Ranit će ga brzina rakete
jednog jutra
i mahnito oko pilota.

Sramota . . .
Tko će pjevati o mjesečini?. . .

O svijetle rakete,
avioni,
interplanetari,
nebo vas zove na sprovod.
Zvoni . . .

Umro je Mjesec stari.

zkvh.org.rs

JESEN NA ASFALTU

Lišće svuda, lišće leži
po asfaltu razasuto.
Rasplakane oči zore
gledaju ga svelo, žuto.

Same klupe sunce zovu,
ali sunca nema više;
sva su srca skupila se
koraci se čuju tiše.

Polaznici žure. Kamo?
Želje mutnog oka streme.
Svaki skupo plaća vrijeme.
Kako dobro svi mi znamo,
da se živi jednom samo!
Krizanteme . . . krizanteme . . .

PJESNIK LUTALICA

I ptici ti si poklonio let,
da tugu od ljudi ponese u svijet.

I u rascvjetanim oblacima raste,
u visove
zove raspjevane laste.

Trepavice dana u ogledalu su
preotete javi kao pjesme
u snu.

Raspjevanih krila slap putuje tamom,
i kap po kap
sa mnom.

zkvh.org.rs

KARANFILI, KARANFILI...

»Opet smo noćas malo
više pili...« — A. Jakšić

Opet smo noćas malo više pili
u »Bijeloj lađi« ili u »Spartaku«,
s nama su bili i karamfili,
oteti suncu i prodati mraku.

Gledajmo ovaj veseli svijet
kako se ljulja u velikoj čaši.
I ja, i moj uveli cvijet
razumijemo se, koji smo naši.

Pjesma se ori: »O ljudi, ljudi...«
Na stolu leže mrtvi karanfili.
U svetoj žrtvi pali su na grudi.
Opet smo noćas malo više pili.

I MNOGE NOĆI

Kolike sam noći ja sa vama bdio
uz čašicu vina za prostrtim stolom,
u tuzi za ljetom svoje vino pio,
prevaren i vinom i beznadnim bolom.

Ko djevojke skromne naše sive zore
s oblacima lomne nestale u jesen.
U nama se zadnje uspomene bore,
i mrak zaborava u snove uznesen.

zkvh.org.rs

SRCE LETAČA U SVEMIR

Narasti ranjeno srce
u bol nijemu, golemu,
i grob svoj da imam
samotan, iskopan u njemu.

I ovi umorni sati,
što se roje, i stoje
na pragu vječite Patnje
svijetova, i ove moje.

KAD VAS SE SJETIM...

Uvijek kad vas se sjetim,
suze mi navru na oči
ko zvijezde u vedroj noći.

Vidim minula proljeća
i ovo jedino
novo
stotinu puta draže
od svih
kojih već nema
sa mirisima
bez povratka,
sa pjesmama u srcima
cvijetova
i beskrajnih letova
u vječnost.

Jer vraški je teško
ostaviti Zemlju,
i ne biti više Čovjek.
Sve izlete u vis
raketama nudim
zauvijek.

zkvh.org.rs

TEĆI... ISTEĆI...

O da istečem jednoga dana
u jednu svoju veliku rijeku!
A Rječica moja jedva znana
tek tako živi u žarkom pijesku
daleko od svog Oceana.

Polako sahne, u žezi ljeta,
i jesen svoju željno čeka;
kad drugo cvijeće već ocvjeta,
Rječica mala postaje Rijeka
i nove vidike opet sreta.

Voda joj mutna nadošlih kiša,
raste i teče padinom brijega
kroz naše ravni, sve tiša i tiša
ko neslavne vojske bez svoga stijega
uzalud nekud u suton juriša.

KAD POĐEM...

Kad pođem u Ništa
ni mjeseca kriška
ne će se naći na stolu
moga poslednjeg časa —
u bolu,
da me pogosti,
ne će se naći.

I ja ću nečujno zaći,
da položim umorne kosti
na ležaj od lišća i trava,
gdje se spokojno spava
s lepezom zaborava.

zkvh.org.rs

POSTAJEM PJESNIK...

Kad knjigu ti uzmem,
pjesnik postajem,
utonem u san, usnem,
kad knjigu ti uzmem.

I samo se pitam,
dok čitam,
odakle tajna u stihu.

A tad ponesen,
i sitan
utonem u san —
i ritam.

ZA MIR...

Vi ste mi obećali dan
za izgubljeni san.

Prazne su radne liste
pjesnika.

Soliter raste ko jablan
i širi grane od betona.

Odozgo smije se vasiona
na ove patuljke ljude.

Mi smo svoj nemir
salili u metke,
u rakete;
ispalili
ko poklon
u svemir
i sebe.

Za mir...
za mir...

zkvh.org.rs

LJUBAV CVIJETA I JESEN S NJIM

zkvh.org.rs

PROLJEĆE

Proljeće je u tebi,
u meni,
u svima.
Proljeće je u stvarima.

Proljeće svoje snove ima
i svoju ljubav
u cvijeću.

Proljeće ima svoju sreću.
Proljeće je u svima,
u tebi,
u svima.

zkvh.org.rs

GDJE SI...?

Noćima lutam,
gone me grijesi,
a tebe nema,
a tebe nema.

Gdje si, o gdje si?...

San si mi bila
odbjegla ljeta,
a sada sve si,
a sada sve si.

Jesen je došla,
i dah krizantema
u moju baštu,
a tebe nema.

Još kroz noć šećem
u žutom plaštu
uvela lišća,
s uvelim cvijećem
i snima i srcem
u prsima.

SAN O ŽENI

Sâm sam pod suncem
na sagu trave,
mislima plovim
po valu Save.
I sanjam ženu
toplu
i dragu.
Poznam joj stope u pijesku
vazda;
pratim je u vječnost
po vrelom tragu.

zkvh.org.rs

PJESMA U SRCU

To ptice sleću . . .
Po drveću
i cviječu
rosa.

Puna srebra
i prkosa
ko kosa
zablista
jedra.

Pjesma . . .

To ptice sleću
s pjesmom
u srcu
drugom
i
mom.

AKO SI...

Ako si skrila se u zelene trave
ako si postala trava,
venut ćeš kad jesen dođe.

Skupi nebeske visine plave
u njedra svojih želja
i čekaj prvu zvijezdu,
kad prođe
u beskrajnom padanju.

I ti se daruj snu
i valu krvi
i nadanju,
ako nisi zelena trava.

Ako si skrila se među zvijezde,
ako si postala zvijezda,
sjat ćeš neznana
u visinama.

A zašto sve to,
kad je najljepše biti
ČOVJEK,
i ništa više.

zkvh.org.rs

NA GOZBU...

Na gozbu tijela
zove me
žena.
U časti bijela,
u strasti
crvena.

Gore joj zjene,
plamte.
Sažet ćeš mene,
o ženo,
znam te.

Još prije rođenja
mi smo se sreli
u strastima vrenja
neveseli, je li?...

Trpeze naše puste su sada,
prazne su čaše;
a ruke naše
pružaju čvrste
požudne prste.
I jedno srce na zemlju pada.

POSLIJE SLAVLJA

Prestalo je slavlje sunčanih svanuća,
sati sitnih zvijezda niču poljem neba;
pokošeno klasje trepti sjajem hljeba
i tone u bezdan sna uvelog pruća.

Stolovi su prazni iza gozbe, nijemi,
a zrikavci silno svoju pjesmu sriču;
mrtva usta bola uzaludno viču
niz ulice guste zov o krizantemi.

zkvh.org.rs

DALEKA MLADOST

U toj je šumi
i moj se rodio san,
ko kamen u gumi
praćke, zavitlan.

I zato berem rime
ko cvijeće mladosti,
s njime i tvoje ime
spominjem od radosti.

MISLIO SAM...

Mislio sam da si moja,
da si bila samo moja.
A sad vidim moja nisi,
kao i dim
ti si.

Što se više nebu diže,
na krilima vjetra pline.
Sad uzalud srce moje
za oblakom dima gine.

zkvh.org.rs

NOVO PROLJEĆE

Kako se ovo proljeće budi
naglo kroz tvoje grudi!
A ja sve manje,
i manje
cvjetanje osjećam Tvoje.

BAČKI PEJZAŽI

zkvh.org.rs

RIJEKE ZAVIČAJNE

Tihe teku rijeke spasonosne za nas,
samo sitan pijesak taloži se krajem.

Mi ko laki vali — bezimeni talas
putujemo u smrt svojim zavičajem.

zkvh.org.hr

PJESMA BEZIMENA

Tornjevi,
i kule u nebo šiknule.
Kućice pod njima
ko jabuke trule.

Bremenita tugom
moja ravan
spava.
Kako nudi svoju mladost
i meni na radost.

TRAVANJ

Zeleno i sve zeleno . . .
Zeleno se presijava.
I nebo kameno.
I glava olistava
na dlanu kamene ploče
neba plava.

Klupe u redu. I trava.
Strasti u oku cvijeta.
Zagrljeni: San i Java.
Alejama sreća šeta —
u neredu.

zkvh.org.rs

PALIĆKO PODNE

U frule od trske vjetar svira.
Daljinama plovi glas;
u drvoredu krošnje dira,
i svuda stiže nas.

Za nasladu misli u san bježe.
Ko dragulj je vedar dan.
Na suncu male ruže leže,
sjene su slutnji stan.

I park se proteže ko djulistan
iz drevnih dana dalekih;
čamac u vodi miran, uljuljkan
od palićkih talasa mekih.

U frule od trske vjetar svira.
Daljinama plovi glas;
u drvoredu krošnje dira,
i svuda stiže nas.

PROLJEĆE JE DOŠLO...

Proljeće je došlo, zvona čežnje zovu,
napaćene grudi bijeli su zvonici;
cvrkut prvih ptica šeta se po krovu

sa suncem pod krilom u žlatnoj ravnici.
Otvaram široko prozore svog srca
ljubavima, koje nisu doživljene,
strast u kutu tamnom trusi se i grca,
sanja suncokrete ostavljene žene.

Proljeće je došlo na poljane nage,
da ih zaogrne plaštom lake svile;
u zelene svile stabla puna snage
nestaju, ko grane što su sunce pile.

Opraštamo svima, stradanje je prošlo.
Proljeće je došlo... došlo...

zkvh.org.rs

KRAJ LJETA

Dok kaplje suton u moje zjene,
tonem u san
mučen
samoćan.

U ponor oka padaju sjene,
padaju sjene . . .
I lišće vene,
i cvijeće vene.

Nestaje ljeta,
nestaje mene
u lišću i cvijeću.

Poslijednji cjelov kasnoga ljeta
umornim sjajem zjene mi sreta.

Plač lišća prati korake naše.
U vlažnom hodu
dolazi jesen.

JABLANI...

I ove godine vi ste
za glavu više,
i tiši.
Zeleno lišće šumi vam slavu.

Visoko . . .
nebesku kapicu plavu
navlači veseo list.
Vidik je beskrajan
i čist,
i sjajan.

Pogledi zeleni plove,
u snove.
I svaki pogled nekog zove,
zove.

zkvh.org.rs

JESEN NA PLAŽI

I kasni kupači ko laste,
koje se spremaju na put,
gledaju oblake tmaste
i jedan uveo list — žut

sa grane sreće otresen.

Na srebru pijeska leži,
krilima vjetra donesen,
ko riba u vlažnoj mreži,
uslovljen u svoju jesen.

BOLEST LISTA

Valovi šapuću priču
ko zrikavci kad zriču.

I svakoj travci pjevaju
i s pjesnmom polako
nestaju.

Mlako sunce nas zove
u snove , uz jablanove

zkvh.org.rs

KIŠA U RAVNICI

Pljušti kiša. Šumi šaš i trska sama.
Nebo puno bora mršti se nad gradom.
Sa ozeblih njiva gore hrli tama,
samotna koraca ona svojim jadom.

Ulicama šire krila kišobrani.
Ptice zloslutnice pjevaju tišinu.
U maglama gube svoje zore dani,
u maglama tako nestaju i ginu .

PLAČ LIŠĆA I TRAVA

U olovo noći suton srce steže,
i nemirne čežnje teku u smrt sanja;
u okove lišća slutnja sve nas veže
bez tragova stopa uz šuštanje granja.

Zalud na dnu staze park korake zove,
svoja vlažna njedra otkriva nam trava;
komad niskog neba od svog zaborava
plače, plače samo, zbog nesreće ove.

zkvh.org.rs

CVIJET

Natopljen u čašu tučkom svoga bola
cvijet iz srca vene uzabrani mukom,
snoplje naših briga ko klas starom kukom
još krstine čeka, škripu zadnjih kola.

I onda za svagda napustit će zemlju,
njivu, svoju majku i smrt svoju zlatnu.
Baš kao čovjek ubijen, u platnu,
vozi se u vječnost, u vlagu i memlu.

NA TISI

Mutnija Tisa teče.
S visa sunce se smije.
Dan je. Daleko veče.
I ja. Ko da me nije.

Čamci se i snovi,
ljuljaju, a samo stoje;
varljivi valovi ovi
odnose i snove moje.

zkvh.org.rs

KIŠE...

Kiša svakog dana ko nesreće naše.
I skoro bez nade čekamo da stane.
I neba i zemlje glave nam se plaše,
sanjajući svoje male kišobrane.

NIZINE

O što nisam jablan
što za suncem žudeć
raste u visine?!

Ja sam kao zaklan
jaganjac, bez glasa,
ne čekajuć spasa,
zagrlio nizine.

zkvh.org.rs

IZ SUBOTICE

Da, mi ne ćemo stat.
Tamo opet u zrak raste
novi kat.
Iz betona.

Sivi mlaz.
Utabani novi gaz
u nebo.
Sa Svijetom
spaja nas
kao klas uz klas.

TIŠINE

U jednom bolu
sve tišem
ja dišem
polako,
i tako
pišem
i rišem
pjesama mojih perivoj.

I ova je pjesma
izrasla nesvjesna
iz nesna
u bojama sivim.

Ja živim u vjeri toj
uveloj
ko list
žut
unesen
u jesen
kad ćuti svoj zadnji put.

I smrt ga nagla
baci
šaci na dno
STABLA.

zkvh.org.rs

ČETIRI MRTVA JABLANA

Četiri jablana suva,
četiri kostura siva,
ukočene pružaju ruke
u smrt put neba hladnog,
u plavu pučinu vječnu.

Mi smo svjedoci smrti
četiri jablana živa.
Čestite oči su šuplje,
i slike su u njima mrtve.
Sve su istočene boje
u jednu jedinu —
s i v u .

Sajamska vreva i psovke,
i novac, i vino, i varke,
četiri jablana stara
prate na vječnom putu
do zadnjeg boravišta.

Nekad su jablanovi ovi
gordo zelene glave
dizali iz zagrljaja trave
u nebo daleko,
preziruć zemlju.
Mladost je s njima cvala.
Mladost je s njima pala.
Mladost
i radost
naša.

zkvh.org.rs

ŽETVA ŽIVOTA

O Bačko, ravni, i ja sam bio . . .
Još malo krvi za tebe dao.
Žuljeve ruke u brazde skrio,
i polako tako malaksao.

I zadnja brazda moje muke,
i zadnja jesen već se zlati,
u zadnjoj duži mrtve ruke
pale po snopu zrele vlati.

DRAGI PORTRETI

zkvh.org.rs

KADA PIJEM

Kada vino pijem
i noćima bdijem,
to iz mrtvih opet moj se otac budi.

I naše se duše
na dnu čaše združe,
a za stolom samo mene vide ljudi.

On me vodi kući.
Kad ne mogu ući,
čeka, dok mi žena ne otvori vrata.

Onda ode zbogom.
Kad ću i ja s tobom?
Bez glasa u tami izgubi se — Tata.

zkvh.org.rs

DJED MALE JASNICE

Ja imam djeda,
kojega ne znam ;
s neba nas gleda
između zvijezda.

Od samog zlata
kočije vozi,
vatrena hata.
Konji krilonozi

podižu nebom
prašinu zlatnu,
i sreću nekom

nose u mašti
na vječnom klatnu,
koje se klati.
I samo zlati,
i samo zlati . . .

SJENI OCA MOGA

I

I posljednji vlak je nastavio put
u beskraj
bez povratka.
Ti si svoje oči umorne od tuge
spustio s dovratka
na bijeli jastuk suza isplakanih
zbog nestanka.
Topli dah iz tijela u nebo u oblak
i koprena tanka.
Ti si sveo sebe na nulu od bola
kao tuga zraka.
Nosio si sliku u zjeni bez sjaja
i bolest od raka.
Misao je sjala za sina studenta
i žilica smrti.
Zov daljina sâm odzvonio suton
u posljednjoj crti

zkvh.org.rs

II

To vlak bježi negdje u ognju i magli
prkosi trenutku.
Vlak u nama tutnji jedno zbogom dana
u slapu i vrutku.
I mi putujemo kolosjekom svijeta,
oče, odje si i ti .
Jednom kao trava, ko zemlja ću biti
umoran od leta.

I posljednji pozdrav upućujem zvijezdi
u beskraj
što pada.
Dočekaj me jednom bezbojna, bezbolna
sjeno Oca moga! . . .

KAO ZA ŽIVOTA...

Kao za života
što nisi imao svoj stan,
tako i u grobu —
sirotan,
opet ne ležiš sam.

I sve je, sve je isto
i poslije smrti —
svejedno.
Tvoje je nebo čisto,
vedro,
a ono nad Zemljom
ko za vijeka ti
ledno.

Poslije deset godina
tvoja dva sina,
jablana,
izrasla iz praha visoko
oblaku u oko —
bez straha.
Svoje sjenke vuku za sobom.

zkvh.org.rs

I samo godišnje jednom,
jedanput,
kad izdahne i list žut,
prozbore s tobom
nad grobom.

A ti si nijem, sve znaš,
i ništa ne znaš o svem.

Oni nisu gospoda . . .
Ali radio slušaju,
i televiziju znaju,
i svemu se rugaju:
i paklu, i raju,
jer više od tebe znaju.

Moped i vespu voze,
o fijatu snuju.
Sudbu potpisuju
u magli kredita.

Jer ti si pio . . .
I radnik si bio.
Mnogo se znojio,
dok si odgojio
dva bora
iz nizina:
profesora
i doktora —
dva sina.

I mnogo, mnogo snova
u dušama dvjema.
A tebe, tebe ipak nema.
Oče! . . .

Kao za života
što nisi imao stan,
i danas u grobu
opet ne ležiš
sam .

zkvh.org.rs

TUGA ZA TINOM UJEVIĆEM

Za tobom plačemn, pjesniče Tine.
Ti koji si bio najveći sebar,
sunce si samo nosio u srcu,
i izgubljeni dan pokoji, vedar.

Za tobom plaču i naše nizine,
i visine tvoje leleka i zvona;
ko žedan kamen svi smo na studencu
sitniji od zvijezda svojih vasiona.

I naše patnje prolaznosti trajne
ni kolajne nisu, auti na korzu;
svaki svoju sudbu kao i ti sluti
daleko od slave ove veličajne.

Za tobom plačem, pjesniče Tine.
kao jablanovi ponositi dovijek,
i tvoji i moji iz naših ravnica.
Ti si pjesnik vijeka, i čovjeku čovjek.

MAČI

Moj dragi, dobri i daleki druže,
kako smo svaki svakim danom dalje.
I dok sateliti oko Zemlje kruže,
sedmoglavi kašalj ljude u smrt šalje.

Moj dragi, moj stari, vjerni prijatelju,
osjećaš li kako izmiče nam sreća?
Ona naša sreća — najveća. Kao pređu
i nas prošlost uze, ko list sa drveća.

Naša je ljubav prošlost premaljeća —
najveća, najveća . . .

zkvh.org.rs

BELEŠKA O PISCU

JAKOV KOPILOVIĆ se rodio 9. VII 1918. god. u Subotici. Do sada je objavio tri zbirke pesama: »Daleko od zavičaja«, »Hiljadu i jedna noć« i »Soneti«. Svojim pesmama javlja se u časopisu »Rukovet«, listu »Subotičke novine«, »Telegram« i drugima.

SADRŽAJ

Strana

Život u mom sokaku
Tuga sokaka — — — — — — — 7
Starost stabla — — — — — — — 8
Tuguju kotači — — — — — — — 9
Ne pjevam — — — — — — — 10
Iz grada — — — — — — — 11
Život i mi — — — — — — — 12
Mi i lišće — — — — — — — 13
I kao kometa — — — — — — — 14
Uzlet duše — — — — — — — 15
Oproštaj — — — — — — — 16
Put — — — — — — — — 17

Mozaik malih ljudi
Mali — — — — — — — — 21
Mi tražimo sebe — — — — — — — 22
Smrt mjeseca — — — — — — — 23
Jesen na asfaltu — — — — — — — 24
Pjesnik lutalica — — — — — — — 25
Karanfili, karanfili — — — — — — 26
I mnoge noći — — — — — — — 27
Srce letača u svemir — — — — — — 28
Kad vas se sjetim — — — — — — 29
Teći... isteći — — — — — — — 30
Kad pođem — — — — — — — — 31
Postajem pjesnik — — — — — — — 32
Za mir — — — — — — — — — 33

Ljubav cveta i jesen s njim
Proljeće — — — — — — — — 37
Gdje si...? — — — — — — — — 38
San o ženi — — — — — — — — 39
Pjesma o srcu — — — — — — — 40
Ako si... — — — — — — — — 41
Na gozbu... — — — — — — — 42
Poslije slavlja — — — — — — — 43

zkvh.org.rs

Strana

Daleka mladost — — — — — — — 44
Mislio sam — — — — — — — — 45
Novo proljeće — — — — — — — 46

Bački pejzaži
Rijeke zavičajne — — — — — — — 49
Pjesma bezimena — — — — — — — 50
Travanj — — — — — — — — 51
Palićko podne — — — — — — — 52
Proljeće je došlo — — — — — — — 53
Kraj ljeta — — — — — — — — 54
Jablani — — — — — — — — 55
Jesen na plaži — — — — — — — 56
Bolest lista — — — — — — — — 57
Kiša u ravnici — — — — — — — 58
Plač lišća i trava — — — — — — — 59
Cvijet — — — — — — — — — 60
Na Tisi — — — — — — — — 61
Kiše... — — — — — — — — 62
Nizine — — — — — — — — — 63
Iz Subotice — — — — — — — — 64
Tišine — — — — — — — — — 65
Četiri mrtva jablana — — — — — — 66
Žetva života — — — — — — — 68

Dragi portreti
Kada pijem — — — — — — — — 71
Djed male Jasnice — — — — — — 72
Sjeni oca moga — — — — — — — 73
Kao za života — — — — — — — 75
Tuga za Tinom Ujevićem — — — — — 78
Maći — — — — — — — — — 79

zkvh.org.ru